

Svininfluensan stjälppte inte fullmäktige

Veterinärförbundets fullmäktige samlades till höstseminarium och – möte den sista lördagen i november. Trots hotet om svininfluensa och det gråa regniga vädret som klimatförändringen fört med sig hade en förvånansvärt stor skara ledamöter vågat sig till platsen. Samtalen under dagen var aktiva och mötet pågick också långt in på eftermiddagen. Detta är ett tecken på att i varje fall alla ledamöter inte underkastar sig rollen som gummistämpel, utan vill aktivt inverka på saker och vara underrättade om vad de fattar beslut om.

Under förmiddagens seminarium fördjupade man sig i den nya veterinärvårdslagen som trädde i kraft i november och i dess verkställighet. Föreläsare var den konsultativa tjänstemannen vid Evira Antti Nurminen som påbörjade sitt värv likaså i början av november. Tidigare har han i egenskap av ordförande för Veterinärförbundet och länsveterinär deltagit i den arbetsgrupp som beredde lagens revision. I verkställigheten av lagen strävar man till att ändra på rådande strukturer så att tillgången av veterinärvård motsvarar efterfrågan i hela landet och att övervakningsuppgifterna sköts jämligt och utan jäv. Enligt Nurminen har verkställigheten av den reviderade veterinärvårdslagen som vision att kommunalveterinärstjänsterna och deras vikariat skall vara uppskattade och eftertraktade arbetsplatser som lockar många sökanden. Den privata sektorn bör beaktas i planeringen av veterinärvården sålunda att man också på det hållet ser det som vettigt att erbjuda tjänster till den offentliga sektorn. Veterinärerna bör vara kända och erkända professionella som man vill ha som experter när beslut på boskapsnivå fattas.

Revisionen av lagen innehåller en subjektiv rätt att man av kommunen kan kräva veterinärvårdstjänster åt de djurslag som har ett landsomfattande djurhälsovårdsprogram. För tillfället existerar sådana program för nötkreatur och svin. Kravet medför nya utmaningar både för kommunalveterinärerna och för deras arbetsgivare. Den traditionella handlingsmodellen där veterinären alltid i arbetet också har jourfärdighet tillåter inte fullödigt hälsovårdsarbete som kräver på förhand reserverad tid. Målet för hälsovårdsarbetet är ju att förbättra gårdens ekonomiska resultat och djurens välbefinnande samt att det är lönsamt för producenten utan kopplingar till t ex stöd för djurens välbefinnande eller produktpriserna. På de moderna gårdarna i utveckling kräver detta av veterinären en specialisering och skolning; expertisen kommer inte ur tomta intet. En krystad hälsovård av typen ”kryss i rutan” utan tillräckliga bakgrundskunskaper om gårdens omständigheter och om produktionen tjänar i det långa loppet ingen.

Hälsovårdsarbete med tidsbeställning och specialisering kan möjliggöras via de större verksamhetsenheter i miljöhälsovården som regionreformen för med sig. Ombudsmannen för den offentliga sektorn Maria Jokela redogjorde för situationen i den regionala reformen. Lösningen på veterinärbristen inom produktionsdjurssektorn ligger inte i en massiv ökning av veterinärutbildningen utan i att uppdatera veterinärernas arbetsförutsättningar och jourarrangemang vilket möjliggör också ett annat innehåll i livet än bara arbete. Den privata sektorn har sitt att säga till också inom produktionsdjurens hälsovård, speciellt vid större produktionsenheter.

Nästa år är det åter val av Veterinärförbundets fullmäktige. Det är skäl att börja fundera på kandidatnominering i god tid så att vi får till stånd ett riktigt val i stället för val i sämja. Problematiken behandlas i vårens Veterinärtidskrifter. Nu kan villiga alltså komma åt att inverka på förbundets verksamhet.

Olli Ruoho
Ordförande i Finlands Veterinärförbunds fullmäktige